క్షవరం (?) చేసుకోటం పూర్తిచేసి, ఇంకోసారి అద్దంలో చూచుకొని తృప్తిగా, సిగరెట్టు వెలిగించి నిలబడ్డాడు శేఖర్ వీధిలో పరుగులుతీసే కార్లు, రిక్షాలు సైకిళ్ళు — పేవ్‌మెంటుమీద జనసమూహం. అందరు ఎంతో హడావిడిగా వెళ్లుతున్నారు. వారి ఆత్రం చూస్తే నవ్వు వచ్చింది శేఖర్‌కి. మెల్లగా అలా ముందుకు కదిలాడు. అక్కడక్కడ హోటళ్ల లోని రేడియోలనుండి ఒకేపాట హెచ్చుస్థాయిలో వినిపిస్తూ ఉంది. ఆఫీసుకు వెళ్ళేసరికి సరిగ్గా తొమ్మిది పదిహేను. ముందుగా వచ్చినందుకు, అందరినీ పరిచయం చేసుకోవచ్చు. అదీ మంచిదేలే అనుకొన్నాడు. సమయం గడిచేకొలదీ ఒక్కొక్కరే రావటం మొదలుపెట్టారు. నవ్వు ముఖానికి పులుముకొని, అందరికీ తనకుతానే పరిచయం చేసికొన్నాడు. పదకొండు గంటల ప్రాంతంలో వచ్చారు ఆఫీసు మేనేజరు. ఒకసారి ఆయన దర్శనమూ కానిచ్చి, పనిలో పడ్డాడు. సాయంకాలం ఆఫీసునుండి బైటపడేసరికి అయిదు గంటలమీద పదిహేను నిమిషాలయింది. ఒక్కరోజులోనే అందరూ ఎప్పటి నుండో పరిచయం ఉన్నవాళ్లలా కలిసిపోయారనిపించింది. తన పక్కసీటులోని కో క్లార్కు, ఫ్యామిలీ

రాగానే ఇల్లు కూడా చూసిపెడతానని నమ్మకంగాచెప్పాడు. హమ్మయ్య! హోటలు గదిలోకి రాగానే విట్టూ రుస్తూ మంచంమీద వాలాడు.

మరువాడు ఆఫీసుకు బయలుదేరిన శేఖరం నాలుగు ఇళ్ళు దాటగానే ఒక ఇంటి వసారా వైపు అప్రయత్నంగా చూపులు తిప్పాడు. అతని చూపులు అక్కడే ఆగిపోయాయి. అందమైన రెండు నల్లని కళ్ళు, చిన్న నున్నాలాంటి మూతి, కొనదేరిన ముక్కు, పొడవైన వాలుజడా, పీటి తాలూకు మనిషి అక్కడ నిలబడి ఉంది. ప్రొద్దుటి నీరెండలో ఆమె చెవుల కున్న రింగులు విచిత్రంగా మెరుస్తూ, అద్దాలలాంటి ఆమె చెక్కిళ్లకు మెరుగులు దిద్దుతున్నాయి. ఆమె ఒకమారు శేఖర్ వైపు చూచి తిరిగి ముఖం తిప్పుకొని వీధిలోకి చూడటం మొదలుపెట్టింది. కొస్త దూరం నడిచి వెనక్కి తిరిగిచూచిన శేఖర్, ఇంకా ఆమె తనవైపే చూస్తూ నిలబడి ఉండటం గమనించాడు. శేఖర్ గుండె ఒక్కసారిగా ఆగి, మళ్ళీ కొట్టుకుంటున్నట్లయింది.

సాయంకాలం గదికి బయలుదేరిన శేఖర్ ఆ ఇంటిని సమీపించగానే, చిన్నగా అడుగులువేస్తూ నడవటం మొదలుపెట్టాడు. ఒక్కసారిగా కళ్ళు జిగేలు మన్నాయి. అందంగా ముస్తాబయిన ఆ అమ్మాయి, చెంగున లేడిలా గెంతి వసారాలోకి వచ్చి ఆత్రంగా వీధిలోకి చూస్తూ నుంచుంది. ఆమెను చూస్తే చక్కని కొండపల్లి బొమ్మ జ్ఞాపకం వచ్చింది శేఖర్‌కు. ఆ రాత్రి అంతా ఆమెను గురించిన ఆలోచనలే.

ఉదయం ఆఫీసుకు వెళ్ళేముందు సాయంకాలం ఆఫీసునుండి వచ్చే సమయంలోను ఆమె దివ్య మంగళ స్వరూపం దర్శించటం, పరిపాటయిపోయింది శేఖర్‌కు. ఒక్కొక్కమారు ఆమె చిన్ని పెదాలు సుతారంగా కదులుతూ నవ్వేది. శేఖర్‌కు గిలిగింతలు పెట్టినట్లుండేది.

ఒక్కొక్కరోజు గడిచేకొలదీ శేఖర్ డైరీలో ఒక్కొక్క కాగితం ఆమెను గురించిన వర్ణనంతో నిండిపోయేది. ఆమె కట్టుకున్న చీర, జోళ్ళ మొదలు అన్నీ వ్రాసేవాడు. ముప్పటగా ముప్పయి పేజీలు నిండిపోయాయి. రాత్రులు నిద్రపట్టనప్పుడు ఆ డైరీ పేజీలుతిప్పుతూ అక్కడక్కడ మళ్లీ కొన్నివాక్యాలు వ్రాసేవాడు. కాలం గడిచిపోతూనే ఉంది. డైరీలోని ముప్పయి ఒకటో పేజీ శేఖరం కథ కాస్త మారుద్దామనుకుంది. తనకు శేఖరం చెప్పినదంతా విన్నాక ఆ రాత్రి విరగబడినవ్వింది. శేఖరానికి చెడ్డకోపం వచ్చింది. వ్రాసింది మళ్లీ చదువుకొన్నాడు మనస్సులో మెల్లగా. "రోజూ ఆ చిన్నారిని చూస్తూనే ఉన్నా, ఆమె మందహాసంలోని మధురిమను అనుభవిస్తూనే ఉన్నా, ఒక్కమారయినా ఆమెతో మాట్లాడే అవకాశం కలగటం లేదు. దేనికయినా సమయం సందర్భం కలిసి రావాలి కదా? నేను ఆఫీసుకు వెళ్ళేసమయం, వచ్చే సమయేం చక్కగా తెలుసునా చిన్నారికి. ముద్దుగా ముస్తాబై ఎదురుచూస్తుంది నాకోసం." తలఎత్తి చూచిన శేఖరం మళ్లీ డైరీ నవ్వటం చూచి చిరాకెత్తిపోయాడు. చిన్నగా మందలించినట్లు అంది ముప్పయి ఒకటో పేజీ "ఎంతకాలం ఈ తపస్సు? మాట్లాడనయినా ధైర్యం లేనివాడికి" ... అంటూ ఇంతలో అనబోయింది. శేఖర్ దానిని మధ్యలో ఆపుతూ ... "రేపు చూస్తువుగా ... నేను తెచ్చే కబురు ... కమ్మని కబురు వినను సిద్ధంగా ఉండు" అన్నాడు రోషంగా.

'అవును ... ఆమెతో తప్పక మాట్లాడాలి. మాట్లాడితీరాలి ... అయినా ఏమని పలకరించను? ఆ ... సమయం వస్తే అదే తోస్తుంది. మాట కలిశాక ... ఇక మాటలకు కొదవేమిటి ... ?' ధైర్యం చెప్పుకున్నాడు శేఖర్. ఆ రాత్రి తీయనికలలతో నిద్రపోయాడు.

తెల్లవారుజామున ఓ మధురమైన కల తాలూకు ముఖాన్ని పాడుచేస్తూ గది తలుపు ఎవరో (రాక్షసులు) తెగబాదటంతో విసుగ్గా లేచి తలుపుతీశాడు శేఖర్. ఎదురుగ్గా టెలిగ్రాం మెసంజరు! నిద్రమత్తు పూర్తిగా పారిపోయింది. కంగారుగా కవరందుకొని, వణకుతున్న చేతులతో విప్పిచూచాడు 'హమ్మయ్య! ఇంతేకద!' అది తన మామగారిచ్చిన వైరు. తనకో ముద్దులకొడుకు పుట్టాడట. ఇద్దరూ కులాసా. శేఖరానికి ఎంతో హాయి అనిపించింది. వెంటనే కిందికి వెళ్లి హోటలు కుర్రాడికి ఓ రూపాయినోటూ, సెలవు చీటీ చేతిలో పెట్టి ఆఫీసు గుర్తులు చెప్పి, చేతిసంచీతో స్టేషను వైపు నడిచాడు.

బి. సెంటీనా సరోజినీకుమార్

అత్తగారి ఊళ్లో గడిపిన మూడు రోజులూ ఎంతో హాయిగా గడిచిపోయాయి. ఇక్కడ విడిచివెళ్లిన సుందరి జ్ఞాపకం వచ్చినప్పుడంతా మనస్సు ఆమె సమక్షంలోకి పరుగులుతీసేది. ఊహల్లో సుందర స్వప్నాలు కంటున్న భర్తను, భార్యపిలుపో, కొడుకు ఏడుపో మళ్లీ మన లోకంలో పడేసేది. ఆ క్షణంలో శేఖరానికి భార్యముఖం చూస్తే ఎందుకో తగని జాలి అనిపించేది. చటుక్కున ఆమె రెండు చేతులూ పట్టుకొని దగ్గరగా తీసుకొనేవాడు. ఆమె అతని వక్షంమీద తలపెట్టుకొని తృప్తిగా నవ్వుకొనేది.

మూడవదినం సాయంకాలానికి హోటలు గది చేరుకున్న శేఖరం, తలుపు తెరవగానే బల్లమీద ఉన్న డైరీచూచి ఉలిక్కిపడ్డాడు. కిటికీలోనుండి వస్తున్న గాలి తెరలకు, డైరీలోని కాగితాలు రెపరెపలాడుతూ తనను "పిరికివాడా?" అని హేళన చేస్తున్నట్లనిపించింది. ఆ రాత్రి భోజనం అయ్యాక డైరీ వ్రాద్దామని కూర్చున్న శేఖరం ముప్పయి రెండో పేజీలో "ఛీ" అని మొదలుపెట్టగానే, డైరీ విస్తుపోయింది. మరు క్షణంలోనే లేని నవ్వుతెచ్చుకుని ముఖం అంతా పులుముకొంటూ ఆత్రంగా శేఖరంవైపు చూచింది. శేఖరం అదేమీ పట్టనట్లు వ్రాయటం మొదలుపెట్టాడు. "ఛీ! ... ఏమిటీ అందమైన జీవితం? ఆమె ఎవరూ?

మనసు మనిషి అధీనంలో ఉండదం కష్టం. మనసులోకి వచ్చే ప్రతి ఆలోచన నిజం కావడమూ కష్టమే. నిజాలు కాలేని ఆలోచనలను డైరీ కెక్కిస్తే, అది మనిషి బలహీనతను చూచి పరిహసించి ఫక్కుమని నవ్వుతుంది.

.. తనెవరు? ఎందుకు నాకీ వ్యర్థమైన ఆలోచనలు? తను పెళ్లయి సంసారం చేసుకుంటున్నాడు. పైగా కొత్తగా ఇంకో క్వాలిఫికేషను. తను తండ్రి! ఆమె? బంగారు భవిష్యత్తు [illegible], సుందర స్వప్నాలుకంటూ "[illegible]" [illegible] ఎదురుచూస్తున్న ముగ్ధ. [illegible]. రేపు తప్పక ఆమెతో మాట్లాడాలి. అసలు ఆమే మాట్లాడుతుందనుకుంటాను [illegible]. తప్పక మాట్లాడుతుంది. రోజూ అంతగా నాకొరకు ఎదురుచూస్తూ బొమ్మలా, దంతపు బొమ్మలా నిలబడే ఆ చిన్నది, తను ఈ మూడు రోజులూ కనిపించనందుకు ఎంతగానో కంగారు పడుతుంటుంది. తప్పక అడిగి తీరుతుంది 'ఎక్కడికి [illegible] ఒంట్లో బాగులేక రాలేదనుకొని ఎంతగా [illegible] ఆమె మెత్తని మనస్సు. అయ్యో! [illegible] మళ్ళీ ఇలా ఆలోచిస్తున్నాను? ఆమెతో మాట్లాడాలి [illegible] '[illegible] నేను [illegible] కాను. ఉద్యోగరీత్యా ఇక్కడికి వచ్చాను [illegible] [illegible], [illegible]' అని [illegible] నేను ఎప్పటికీ [illegible] [illegible] [illegible] చెప్పినే [illegible] [illegible]

నరుగు మొదలు పెట్టనేలేదు. మనం కలుసుకోలేము. నీకూ నాకూ మధ్యనున్న దూరం నీవు ఊహించలేనంత ఎక్కువ" . . . డైరీ మూస్తూ ఉంటే శేఖరం కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి. డైరీ ఈ సారి విచిత్రంగా నవ్వింది.

ఆ రాత్రి చాలా ఆలస్యంగా తెల్లవారింది. తయారయి బయలుదేరాడు ఆఫీసుకు. మనస్సంతా భారంగా ఉంది. ఎవరో చిరకాల ప్రాణమిత్రుడు మళ్లీ కలిసి కొంటాము అన్న నమ్మకం లేనంత దూరం వెళ్లిపోతూ ఉంటే చివరిసారిగా వీడ్కోలు ఇవ్వను వెళ్లుతున్నట్లుంది శేఖర్‌కు. ఆమె ఇల్లు సమీపించగానే అప్రయత్నంగా కళ్లు నిండుకున్నాయి. చెప్పేయాలి. తప్పదు. మొండిధైర్యం వచ్చింది. స్థిరంగా అడుగులువేస్తూ గేటును సమీపించాడు. మబ్బులు తప్పించుకొని బైట పడిన నిండు చందమామలా ఆమె బైటకువచ్చి ఆత్రంగా వీధివైపు చూస్తూ నిలబడింది. ఆమెకు

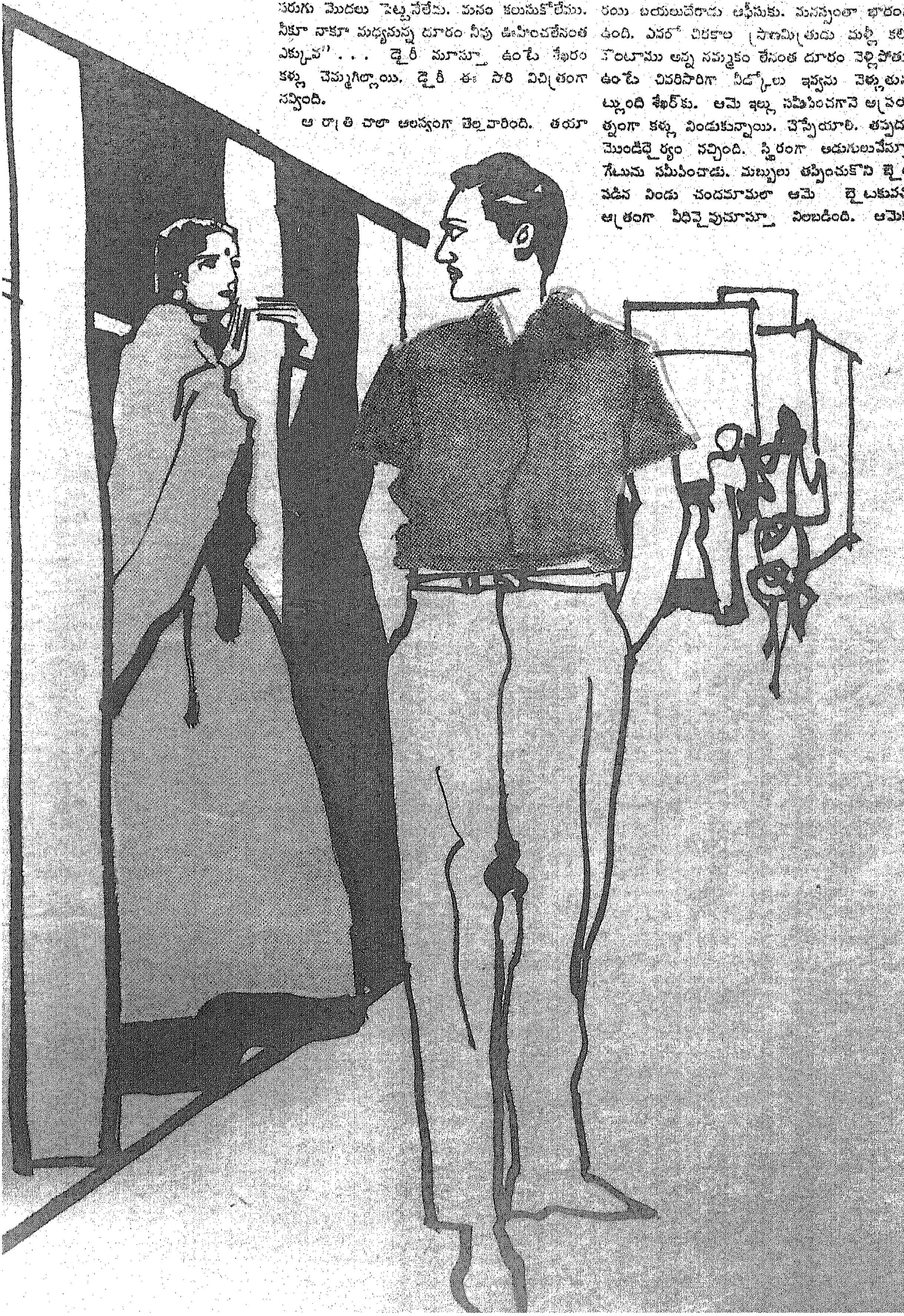

నటకాగ్రేసరుడు సరస్వతి రంగస్వామి అయ్యంగారు

మిక్కిలినేని రాధాకృష్ణమూర్తి

సుప్రసిద్ధ నటాగ్రేసరుడైన శ్రీ సరస్వతి రంగస్వామి అయ్యంగారు అఖండ మేధావి. ఆయన ఎఫ్. ఎ. వరకూ చదువుకున్నారు. ప్రతి తరగతిలో [illegible] ప్రసిద్ధులైనారు [illegible] శ్రీ [illegible]అయ్యంగార్ [illegible] కాలేజీలో కాళిదాసు [illegible] సంస్కృతంలో శ్రీ వేదం వేంకటరాయశాస్త్రులు గారి [illegible] వంది వారి అభిమాన శిష్యుల్లో ఒకరు.

[illegible] స్వామి అయ్యంగారికి బాల్య[illegible] [illegible] నెల్లూరులో ఎవరు నాటకం ప్రదర్శించినా వెళ్లి చూసేవారు. మదరాసు కాలేజీలో చదువుకునే రోజుల్లో ప్రసిద్ధమైన పార్శీ నాటకాలను [illegible]తో చూచి ఆవేశం పొందారు.

ఆయన మూడవఫారం చదువుకునే రోజుల్లోనే 'నాగానంద' నాటకంలో గౌరిపాత్రను ధరించి తన ప్రతిభను వెల్లడించారు. అదే 'నాగానంద' నాటకంలో నాయిక పాత్రను ధరించి, సుప్రసిద్ధ నటుడైన కందాడై శ్రీనివాసన్‌గారినే మించి ప్రశంస అందుకున్నారు. ఆ తరువాత 'ఉష'లో చిత్రలేఖ పాత్రను ధరించి అంతకుపూర్వమున్న చిత్రలేఖ పాత్రధారు లందరినీ అధిగమించి, నెల్లూరు ఆంధ్ర భాషాభిమాని సమాజ సభ్యు, వారి నాటకాల్లో కందాడై శ్రీనివాసన్ గారి ప్రక్క ప్రసిద్ధ నాయిక పాత్ర ధరించి అనతి కాలంలో ప్రశస్తి నార్జించుకున్నారు.

'శకుంతల' నాటకంలో శ్రీనివాసన్ దుష్యంతపాత్ర ధరిస్తే, రంగస్వామిగారు శకుంతల పాత్ర ధరించేవారు. పృథ్వీరాజుపాత్రను శ్రీనివాసన్ ధరిస్తే, రాణీసంయుక్త పాత్రను రంగస్వామిగారు ధరించేవారు.

ఒక నాటకంలో ఒకసారి ధరించిన పాత్రను మరొకసారి ధరించక వివిధ పాత్రలను వద్దికల అవసరం లేకుండా ప్రతిభావంతంగా పోషించేవారు. 'ప్రతాపరుద్రీయం'లో ఒకసారి నటిగాను, మరొకసారి సూత్రధారుడుగాను నటించేవారు. అలాగే ప్రతాపరుద్రుడు, యుగంధరుడు, తుమ్రూఖాన్, విద్యానాథుడు, పదవవాడు, సిపాయి, పేరిగాడుగాను, ఒక సమయంలో రాణిగాను, ముమ్మడమ్మగాను, 'అభిజ్ఞాన శాకుంతలం'లో శకుంతలగాను, దుష్యంతుడుగాను, కణ్వుడుగాను, 'ఉష'లో చిత్రలేఖ పాత్రను, అవసరాన్నిబట్టి అనిరుద్ధుడుగాను, 'బొబ్బిలి యుద్ధం' నాటకంలో మల్లమదేవిగాను, దాసీ వెంకటలక్ష్మిగాను, రంగారావు, పాపారాయ పాత్రలను ఒకదాని కొకటి సంబంధంలేని పోలికతో నిరుపమానంగా నటించేవారు.

ఆయన ఎన్ని పాత్రలు ధరించినా ఏనాడూ ఏ నటుడినీ అనుకరించలేదు. తన తీరు తనదే ననిపించుకున్నారు. ఏ పాత్రనైనా సునాయాసంగా అభినయించగల నటుడని ప్రేక్షకుల మన్ననలను సంపాదించారు.

ప్రసిద్ధ నటులైన శ్రీ బళ్లారి రాఘవాచార్యులుగారితో కలిసి బెంగుళూరులో ఎన్నో నాటకాలాడారు. శ్రీ రాఘవ ప్రక్కన ఏ పాత్ర ధరించినా ఆయనమీద ఉన్న ప్రేక్షకుల దృష్టిని ఇట్టే తనప్రక్కకు ఆకర్షించుకోగలిగేవారు. ఇది ఆయన ప్రతిభకు చిహ్నం.

ఒకసారి ఎవరితోనో 'మీరాబాయి' నాటకంలో అక్బరు వలన మొహరీ, మెహనతు పొందిన ధర్మశాల కావలివాని వేషము ధరించి, నాయికా నాయక పాత్రల్నీ, ఎవరి పాత్రకైనా [illegible] రంగస్వామి గారి వేషమే మిన్న అనిపించుకున్నారు. [illegible] నాటకంలో ఎవరి[illegible], ఏ పాత్ర ధరించినా [illegible] జీవించి, [illegible] తీసుకువచ్చి, ప్రేక్షకుల హృదయాల్లో [illegible] వారు.

రంగస్వామిగారు [illegible] కలవారు. వారి నటనా [illegible] లేనిది; నిరతి లేనిది. సంభాషణలు పలకడంలోనూ, పాటలు పాడడంలోనూ ఒకటేమిటి, చతుర్విధాభినయాల్లోనూ అందె వేసిన చేయి. ఆయన ధరించే ప్రతి పాత్రా ప్రతి ప్రదర్శనంలోనూ మార్పులు పొందుతూ ఎంతో రాణించేది. ఆనాడు అనేకమంది నటులు అనేకమందిని అనుకరిస్తూ వుండేవారుకాని, రంగస్వామిగారిని అనుకరించే ధైర్యం ఎవరికీ ఉండేదికాదు. ఆయన నటనా వైదుష్యం అంతటి క్లిష్టమైనది. అనుకరణకి అందనిది. ప్రతిభావంతమైన రంగస్వామిగారి పద్యపఠనా వైదుష్యానికి శ్రీ వేదం వేంకటరాయశాస్త్రులుగారు ముగ్ధులైనారు.

రంగస్వామిగారు సినిమా రంగంలో ప్రవేశించి 'ద్రౌపదీ మానసంరక్షణం'లో రాఘవప్రక్కన శకునిగా నటించారు. వై. వి. రావు నిర్మించిన మళ్లీ పెళ్లి మొదలైన చిత్రాలలోనూ, కె. ఎస్. ప్రకాశరావు నిర్మించిన 'మొదటిరాత్రి', 'దీక్ష' మొదలైన చిత్రాలలోనూ వివిధ పాత్రలను ధరించారు.

ప్రతిభావంతుడైన ఈ నటుడు ఏనాడూ నాట్యకళమీద జీవించలేదు. స్కూలుమాస్టరు ఉద్యోగం చేసి పెన్షన్ పుచ్చుకున్నారు. సరళస్వభావం కలవారు. ఆయన ఛలోక్తులతో, చమత్కారాలతో, జీవితానుభవాలతో మెల్లగా చల్లగా మాట్లాడేవారు. పౌరాణిక, చారిత్రక, సాంఘిక నాటకాలలో అన్ని పాత్రలనూ అద్వితీయంగా పోషించారు. ఈ ఉత్తమ నటుని గూడూరు సంస్కృతి సమ్మేళనం, జయరాం స్మారక కళాసమితి వారు సన్మానించారు.

ఈయన దాదాపు 70 సంవత్సరాలు జీవించి 1960 ఫిబ్రవరి 24 న పరమపదించారు. ★

తన ఉనికిని తెలపటానికన్నట్లు చిన్నగా దగ్గాడు శేఖర్. ఏవో స్వప్నలోకంలోనుండి బైటపడ్డట్లు, ఆమె ఓ నిమిషం శేఖర్‌వైపుచూచి, కళ్లు చికిలిస్తూ ముఖం మరోవైపుకు తిప్పుకొంది. శేఖరానికి దుఃఖంవచ్చింది. అవును తనదే తప్పు. ఈ మూడు రోజులూ మాటా పలుకూ లేకుండా, ఇలా అగుపించకుండా మాయమయిపోతే, మరి కోపంరాదూ? తనమీద కోపం తెచ్చుకొనే ఇంతటి అధికారం ఆమె కెవరిచ్చారు? ఆమెకోపం చూస్తే ముచ్చటేసింది శేఖరానికి. ఎంతలో ఎంత అధికారం సంపాదించింది తనమీద? ఎంత చనువు? ఎలా బుజ్జగించను? ఏమని మాట్లాడించను?

వీధిలోకిచూస్తూ నిలబడ్డ ఆమె లేడిలా పరుగెత్తి గేటుదగ్గిర నిలబడింది. మరుక్షణంలో నీలంరంగు కవరు పోస్టు బంట్రోతు చేతుల్లోనుండి అందుకొని చిన్నారి పెదాలకు ఆనించుకుంది. తిరిగి కవరుమీది అడ్రసు వైపు మెరిసే కళ్ళతో చూసుకొంది. ఆత్రంగా శేఖర్ కళ్లు ఉత్తరంమీద వాలాయి. "శ్రీమతి రాధా మురళీధర్" అన్నపేరు స్పష్టంగా కనిపించింది. ఒకమారు అతని వైపు ఓ రాయో, రప్పో చూచినట్లు చూచి ఇంట్లోకి పరుగుతీసిందామె. భ్రమతో తప్పుకుపోయిన శేఖరం కళ్లు ఆమె మెడలో మెరుస్తున్న మంగళసూత్రాలు చెరిచాయి. అప్పుడు జ్ఞాపకంవచ్చింది శేఖర్‌కు రోజూ తను ఆఫీసుకు వెళ్లేటప్పుడు, వచ్చేటప్పుడు అదే సమయానికి ఆ పోస్టు బంట్రోతు తన వెనకో, ముందో కనిపించేవాడని. 'సను సిగ్గు దొంతరలను చీల్చుకొని వెలిపడే ఆమె మధుర మందహాసాలు ఆ ఉత్తరం వ్రాసిన ఆమె భర్తకే అంకితం' — అనుకొన్నాడు శేఖర్. తన భ్రమకు తగని సిగ్గనిపించింది.

ఆఫీసుకయినా వెళ్లక, గదికి తిరిగి వచ్చిన శేఖరం, బట్టలయినా మార్చకుండా డైరీని ముక్కలుగా చించి, నిప్పంటించాడు. కాలుతూ ఉన్న కాగితాలవైపు చూస్తూఉంటే ఒంటరిగా శ్మశానంలో నిలబడినట్లనిపించింది శేఖరానికి. గది తాళంవేసి, బైటకు వచ్చాడు. కార్లు, సైకిళ్ళు, బండ్లు, జన ప్రవాహం... తృప్తిగా నవ్వుకుంటూ ముందుకు కదిలాడు. మనస్సంతా తేలిగ్గా, హాయిగా ఉంది. ★